

PROCESSOS PERCEPTIUS

Esteu a la platja prenent el sol, us heu portat la música que més us agrada i l'esteu escoltant. Aquest diumenge hi ha molta gent a la platja. Algú passa per darrera vostra i us tira sorra sobre les cames. Us dona molta ràbia, esbufegueu i us la traieu amb la mà. Decidiu posar-vos a llegir, us heu portat a la platja la invenció japonesa que s'ha popularitzat més aquest estiu, el sudoku, però no us ve de gust començar a jugar amb els números. Ara mateix preferiu continuar amb el llibre "L'ombra del vent" que està molt interessant. Entre la remor del mar sona un mòbil i una dona apropant-se comença a parlar en veu molt forta, continueu llegint una estona però la calor comença a sentir-se massa i necessiteu un bany, així que us fiquen a l'aigua.

La percepció s'entén com el mitjà amb el qual detectem els estímuls del nostre entorn per regular el nostre comportament. Actualment, es defensa la idea que és un procés actiu. Es recull la informació i, a més a més, es creen objectes complexos que recullen les propietats del món real. La percepció està estretament relacionada amb altres processos psicològics com la motivació, l'emoció, l'atenció, la memòria, l'aprenentatge i, finalment, el llenguatge.

Segurament, la primera sensació que es notaria si s'estigués en una platja prenent el sol, seria l'escalfor que produeix aquest astre sobre la pell nua. Aquest fet es podria definir com a receptor per contacte. És a dir, es coneix la informació sobre la temperatura, dels elements externs de l'organisme. A més a més, hi hauria un segon element: la sorra. Encara que s'estigui sobre una tovallola, per gran que sigui, sempre hi ha algun polsim de sorra que molesta. Però tot pot ser meravellós, perquè la sensació del sol que toca la pell i la música que s'escolta, curiosament és la que més agrada, ajuda a obtenir un dels millors climes de benestar. Es pot imaginar aquesta perfecció si s'estigués sol, sense ningú més, a la platja, sense gent que anés amunt i avall, sorra que cau sobre la tovallola o sobre d'un mateix... Sense veus cridaneres que trenquen la calma que un té en aquell moment, la concentració d'alguna cosa.

Malauradament, aquesta tranquil·litat no existeix i queda estroncada amb la quantitat de gent que hi ha a la platja. Es mira endavant, i si suposadament s'estava situat a la primera filera de tovalloles, s'han perdut posicions i s'ha quedat desplaçada, fins a trobar-se al mig de tots. Es nota que tothom passa pel costat, la gent que arriba i busca un forat, el més a prop de l'aigua, o els que marxen, cansats de tant rebombori. Tot això significa molt moviment, soroll, sorra pel damunt... Tota aquella sensació imaginària de tranquil·litat desapareix. Una vegada més la sensació és de certa pressió sobre la pell i, immediatament, es proporciona una nova informació. El cos reacciona negativament, ja que està rabiós per aquest gest molest que acaba de succeir. Mira al seu voltant amb la intenció de trobar a algun banyista que camina sense mirar on trepitja. Es posa la mà al front, com si fos una visera. Però no veu cap sospitós. Qui ha tirat la sorra sembla que no s'ha adonat de res, o potser fugir per por de rebre quatre crits. No sentir la paraula "perdó" o "disculpa" fa enfurismar molt més.

Seguidament a això, segueix el gest de treure la sorra amb la mà. Altra vegada el contacte amb la pell juga un paper important. Passa la mà, però no tota la sorra cau. De totes maneres, no n'hi ha prou i es veu obligat a aixecar-se per poder espolsar bé la tovallola. La sorra cau, tot i que fa vent i provoca que una mica de sorra voli fins a arribar sobre els veïns de platja. Tot vermell pel que ha passat demana disculpes, però s'emporta una bona bronca. A sobre! Ell que s'ha vist obligat a aixecar-se i treure's la sorra, per culpa d'algú que no s'ha atrevit a donar la cara. La indignació, o potser la vergonya, fa que baixi el cap, intenta posar bé la tovallola per seure, i és quan s'adona que mentre ha tingut lloc aquest accident, una gent ha aprofitat un tros del seu esapi per col·locar-se més amples. Encara sense poder reaccionar, seu com pot. A continuació, decideix fer alguna cosa diferent, amb la intenció de distreure's i oblidar aquesta sensació de malestar.

Però el soroll que es percep a l'entorn no permet fer gaires coses. Un soroll plegat de crits de nens, pares que busquen desesperadament els infants, els venedors ambulants de "coco, al rico coco"... Es podria posar de nou a escoltar música, però ja està cansat de portar els auriculars a les orelles. Al cap d'una estona ja li fa mal. En resum, l'ambient que es respira està ben carregat.

Tampoc li permet jugar al sudoku, un joc japonès que s'ha posat de moda. S'agafa un llibre ja començat, amb la intenció d'acabar-lo. Potser, l'absorció de la lectura ajudarà a oblidar el que

passa a l'entorn. La llum juga el seu paper i permet a la visió concentrar-se en les pàgines del llibre. Però com tot moment de tranquil·litat, es veu trencat; aquesta vegada per la veu de la senyora del costat que ha decidit atendre una trucada de mòbil i parlar a crits, ben forts. Aquesta nova desagradable sensació no impedeix tornar a capbussar-se en el llibre.

Al cap d'uns moments, la pell del cos nota la forta escalfor del sol. Ara, ja crema. Per aquest motiu plega el llibre, ordena una mica les seves coses, guarda les ulleres. Finalment s'alça. Però abans de començar a anar cap a l'aigua, prefereix untar-se el cos de crema protectora. No és molt blanc, però de seguida, si no vigila, la seva pell pren un to rosat que tira cap a vermellós. Només posar els peus a la sorra, es crema. Està ben calenta. Una sensació que trenca amb la que provoca l'aigua. Primer els peus: està ben freda; les cames, però abans d'entrar del tot, decideix mullar-se el cos amb la mà. D'aquesta manera s'acostumarà de mica en mica a l'aigua freda. Si no fos perquè li fa molta mandra tornaria cap a on té les coses a buscar les ulleres de sol. Deixar-les ha estat un error ben gran: el sol és picant i fort, en definitiva, molesta els ulls. Tot i que sembla que la pell ja no està tant calenta. Segurament a causa de la brisa i que ell ha deixat d'estar quiet, sense moure's.